Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-1348/2019-67

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Vidica Arnaut iz Šaga, Braće Radića 115, OIB: 46060986399, zastupane po punomoćniku Goranu Mrkiću, odvjetniku iz Valpova, protiv tuženika Addiko Bank d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul i Petrinović d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti / isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 24. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, odlukom objavljenom 27. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima dijelovi odredbe članka 2, članka 3. i članka 4. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-62000147040/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, koji je potvrđen po javnom bilježniku Mandici Popović iz Valpova dana 22.3. 2006.g. pod brojem OU-252/06-1, na iznos od 60.5000,00 CHF, u djelu kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane Odluke tuženika o kamatnim stopama i u djelu u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF (švicarski franak).

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonske Avenije 6, OIB:14036333877 da tužitelju Vidici Arnaut iz Šaga, Braće Radića 115, OIB: 46060986399 isplati novčanu tražbinu u ukupnom iznosu od 5.571,35 eura koja se zbog ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i primjene valutne klauzule u CHF ima isplatiti tužitelju s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na

razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonske Avenije 6, OIB:14036333877 da tužitelju Vidici Arnaut iz Šaga, Braće Radića 115, OIB: 46060986399 isplati novčanu tražbinu u ukupnom iznosu od 3.051,84 eura s osnova dospjelih i obračunatih zakonskih zateznih kamata na više plaćene iznose do dana konverzije 30. rujna 2015., s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da tužitelju tužitelju Vidici Arnaut iz Šaga, Braće Radića 115, OIB: 46060986399, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za

posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu dana 12. lipnja 2019. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Iz tužbe i priložene dokumentacije u bitnom proizlazi da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita i založnog dužnika sa tuženikovim pravnim prednikom Slavonska banka d.d. Osijek, dalje u tekstu tuženik, kao kreditorom, sklopio dana 16. ožujka 2006. Ugovor o kreditu broj: 5140030250-62000147040/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, dalje u tekstu: Ugovor. Tuženik je Ugovorom tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 65.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama na rok od 20 godina otplatom kroz mjesečne anuitete na način da se anuitet plaća u kunama, a isti se obračunava po srednjem tečaju za CHF Hrvatske narodne banke na dan dospijeća, s tim da je ugovoreno da se redovne kamate za cijelo vrijeme otplate obračunavaju prema promjenjivoj kamatnoj stopi koja je vezana uz određenu valutnu klauzulu. Odredbe Ugovora u kojima je ugovoreno vezivanje glavnice kredita uz valutu CHF i promjenjivu kamatnu stopu koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika, tužitelj smatra u cijelosti ništetnim, jer prilikom zaključenja Ugovora tuženik nije tužitelju omogućio da o istima pregovara niti je tužitelju pružio dovoljno informacija o rizicima koji proizlaze iz tih odredbi. Pri tome se tužitelj poziva na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u djelu ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno koja je potvrđena presudom istog suda broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u djelu ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli. U citiranim presudama je utvrđeno da je između ostalih i tuženik posredstvom svog pravnog prednika, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe prema kojima je ugovarano da je redovna kamatna stopa promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom tuženika, odnosno o vezivanju glavnice kredita uz valutu CHF. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi prema kojima su redovne kamate promjenjive u skladu sa jednostranom odlukom tuženika, kao i odredbi prema kojima se glavnica kredita vezuje uz valutu CHF tužitelj smatra da je tuženiku preplatio dugovani iznos. Tužitelj je sa tuženikom sklopila Aneks Ugovora sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015, dalje ZID ZPK). Smatra da Aneksom nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tuženika prema tužitelju pa isti ovom tužbom potražuje razliku preplaćenog iznosa. U točki V. tužbe naglasio je da zadržava pravo specificirati konačni tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja po sudskom vještaku. Ujedno traži da sud naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Mišljenja je da tužitelj nema pravni interes

za podnošenje tužbe. Navedeno iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku budući su stranke Aneksom ugovora o kreditu retroaktivno uredili svoj odnos od samog početka. Zbog toga više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi pa se iste ne mogu više utvrditi ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Opreza radi, osporava da bi odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli bile ništetne. Smatra da su ugovorne strane dobrovoljno prema procjeni vlastitih interesa pristale na rizik promjenjivosti tečaja, a što proizlazi iz činjenice da je tuženik u vrijeme zaključenja Ugovora nudio kredite s valutnom klauzulom u različitim valutama koje su sadržavale različite uvjete te je tužitelj imao na raspolaganju mogućnost izbora nakon što je detaljno analizirao sve ponuđene opcije. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, smatra da je tužitelj preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule podrazumijeva rizik moguće promjene tečaja jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu. Tužitelj je konačni tužbeni zahtjev postavio nakon provedenog vještačenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke u podnesku zaprimljenom 14. rujna 2026. (str. 384-386 spisa).

4. Sud je u dokaznom postupku proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost utvrđenja visine preplate po kreditu, uz naglasak da se vještak očituje u izračunu na efekte provedene konverzije odnosno da utvrdi jesu li utvrđene razlike u cijelosti iskorištene prilikom provedene konverzije. Na te iste okolnosti sud je u dokaznom postupku usmeno saslušao sudskog vještaka. Saslušan je tužitelj na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornim odredbama Ugovora te je li od tuženika dobio informacije i obavijesti o rizicima vezanima za zaključenje Ugovora s valutnom klauzulom u CHF. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: podnesak tužitelja upućen tuženiku str. 8 spisa, ugovor o kreditu str. 9-13 spisa, aneks ugovora o kreditu str. 14-18 spisa, obavijest o provedenoj konverziji str. 19 spisa, obavijest o privremenom zatvaranju na str. 20, parametri ispisa o zatvaranju str. 20 spisa, potvrda o stanju duga na str. 21, podnesak tuženika potvrda o uplati str. 24-25 spisa, specifikacija uplata na str. 51-64 spisa, aneks ugovoru na str. 65-68 spisa, obavijest o provedenoj konverziji na str. 69-70, otplatni plan na str. 71-73 spisa, metodologija promjene kamatnih stopa na str. 74-75, ispis iz Godišnjaka aktualnosti hrvatskog zakonodavstva na str. 76-77 spisa i 79-82 spisa, povijesno kretanje tečaja EUR/CHF str. 82-84 spisa, kretanje kamatnih stopa na str. 145, informativni letci o kreditima tuženikovog pravnog prednika str. 146-162 spisa, stručni članak vezan za kolektivne sporove CHF str. 176-188 spisa, izvod iz zapisnika str. 189, kretanje kamatnih stopa na kunske kredite str. 190-193 spisa, zahtjev za kredit na str. 194, zaštitna klauzula str. 195, polica osiguranja str. 196, potvrda o uplati str. 242, nalaz financijsko knjigovodstvenog vještaka str. 249-291 spisa, račun vještaka str. 292, dopuna nalaza vještaka str. 333-343 spisa, očitovanje vještaka str. 353, podnesak pun. tužitelja s prilozima str. 356-357 spisa, realizirani i simulirani otplatni plan str. 365-370 spisa,

izračun zakonske zatezne kamate str. 371-374 spisa, očitovanje vještaka na str. 378-379 spisa i 381-382 spisa.

4.1. Sud nije izveo dokaz saslušanjem osobnog bankara Brankice Stanić u svojstvu svjedoka, čije je saslušanje predlagao tuženik, jer je podneskom zaprimljenim 4. ožujka 2025. (str. 235 spisa) isti odustao od njezinog saslušanja.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnima dijela ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, kojom je otplata kredita vezana uz tečaj švicarskog franka i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se tijekom otplate mijenja jednostranom odlukom tuženika, kao i zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja i tuženikovog pravnog prednika Slavonska banka d.d. dana 16. ožujka 2006. sklopljen predmetni Ugovor (str. 9-13 spisa) te da je isti potvrđen 22. ožujka 2006. po javnom bilježniku Mandici Popović iz Valpova pod poslovnim brojem OU-252/06-1. Također nije sporno da je temeljem Ugovora tuženik odobrio tužitelju isplatu stambenog kredita za adaptaciju kuće i otplatu kredita u Privrednoj banci Zagreb d.d. u iznosu 60.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate 20 godina. Nije sporno niti da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu, kao i kamatna stopa sukladno jednostranoj odluci tuženika i njegovih pravnih prednika te da je kredit otplaćivan u anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF, važećem na dan dospijeća ili dan plaćanja anuiteta. Nesporno je i da su stranke sklopile Aneks Ugovoru dana 12. veljače 2016. te da je tim Aneksom izvršena konverzija kredita prema odredbama ZID ZPK (str. 14-18 spisa).

7. Među strankama je sporno jesu li ništetni dijelovi odredba Ugovora o kreditu u kojima je sadržana valutna klauzula, kojom se otplata anuiteta veže uz tečaj švicarskog franka i odredba u kojoj je sadržana promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika. Također je sporno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi u okolnostima kad je provedena konverzija kredita, a s tim u vezi sporna je i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu i je li nastupila zastara potraživanja.

8. Iz dokumentacije koja je pročitana u dokaznom postupku u cijelosti proizlaze činjenice koje su među strankama nesporne pa ih sud zbog toga ne smatra u bitnome ponavljati.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao 2006. godine. radi adaptacije obiteljske kuće budući je ista građena 1970. godine te je zahtijevala obnovu. Sredstva dobivena iz kredita utrošena su za adaptaciju kuće. Djelatnica banke Vesna Živković ponudila je tužitelju kredit isključivo u CHF, jer je rekla da je najpovoljniji, da je valuta stabilna te je naglasila da je dio zaposlenika banke zbog povoljnih uvjeta također imao kredite u valuti CHF. Vesnu Živković poznavala je još iz osnovne škole

te joj je stoga vjerovala. Ugovor je bio tipski, sastavila ga je banka, a s obzirom da je tužitelju kredit bio potreban, tužitelj se osvrnuo samo na visinu otplatne rate i rok otplate, kao bitne sastojke za odluku da prihvati predmetni kredit. Stoga se nije mogao sjetiti je li ugovor u cijelosti pročitao. Kredit je otplaćivan obustavom s plaće tužitelja. U početku je mjesečna rata iznosila oko 1.700,00 kuna da bi kasnije rata kredita bila 3.000,00 kuna, što je predstavljalo veliko opterećenje za tužitelja jer zbog porasta otplatne rate jedva plaćao ostale svoje obveze, režijske troškove. Tužitelj ima troje djece te je zbog teške financijske situacije suprug bio primoran otići u inozemstvo kako bi zaradio dodatna sredstva za život i školovanje djece, jer je cijela plaća tužitelja odlazila na otplatu kredita. Tužitelj se odlučio na konverziju smatrajući da će mu nakon provedbe iste biti priznata znatna pretplata. Međutim prilikom konverzije doživjela je šok kada joj je rečeno da je u pretplati samo za otprilike pola jedne mjesečne rate, odlazila je razgovore, napisala je prigovor na takav izračun prilikom konverzije pa su joj naknadno priznali pretplatu u visini od 4-5 otplatnih. Nakon toga je potpisala Aneks Ugovoru, a sve kako bi se rata ustalila i kako ne bi bilo variranja tijekom otplate. I to je predstavljalo također opterećenje pa je u konačnici 2016. podigla drugi kredit u PBZ d.d. kojim je u cijelosti zatvorila predmetni kredit. Sad joj je rata u PBZ d.d. za taj kredit 281,00 eur te još uvijek otplaćuje kredit kod PBZ d.d. kojim je zatvorila predmetni kredit. Kuću u koju je utrošila sredstva iz kredita cijelo je vrijeme koristila za stanovanje, nije nikada obavljala nikakvu djelatnost u smislu obrta i slično, jer je zaposlena kao službenica, a suprug i dan danas radi u inozemstvu. Kuću nije nikome nikada iznajmljivala. Nitko joj nije pojašnjavao niti ju je upozorio na sporne odredbe i mogući rast anuiteta.

10. Sud u cijelosti smatra vjerodostojnim i životnim iskaz tužitelja, jer je isti dan životno i okolnosno, isti je u skladu s materijalnom dokumentacijom priloženom spisu. Naime iz samog sadržaja Ugovora proizlazi de je kredit odobren strogo namjenski te da je Ugovor sastavljen kao tipski na memorandumu tuženikova pravnog prednika. U takvim okolnostima životni su navodi tužitelja da nije mogao utjecati na sadržaj pojedinih odredbi i pregovarati o istima, kao i da je sredstva u cijelosti utrošio za namjenu koja je navedena i u Ugovoru. Budući tuženik tijekom postupka nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača sud cijeni točnim navode tužitelja da je kuću, koju je adaptirao sredstvima iz kredita koristio isključivo za stanovanje, da ju nije iznajmljivao, niti je u istoj obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost. Navodi o rastu otplatnih anuiteta također su životni jer je općepoznato da je uslijed rasta tečaja i zbog promjene kamatne stope došlo i do znatnog rasta mjesečnih anuiteta, a što je u konačnici, kako za tužitelja tako i za druge korisnike istovrsnih kredita predstavljalo veće financijsko opterećenje.

11**.** Iz Nalaza i zaključka sudskog vještaka Posrednik d.o.o. od 21. listopada 2026. (str. 250-291 spisa), kao i iz Dopune Nalaza istog vještaka od 17. ožujka 29026. (str. 333-343 spisa), proizlazi da je tuženik za vrijeme otplate kredita mijenjao stopu redovne kamate, kao i tečaj valute CHF u odnosu na početni otplatni plan. Tuženik je proveo konverziju sukladno čl. 19. c. ZID ZPK s danom 30. rujna 2015. te je utvrdio suglasno sa tužiteljem da pretplata na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 12.672,76 kuna (članak 2. Aneksa), koji iznos pretplate će se koristiti za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50 % dospjelog anuiteta sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi. Iz Nalaza nadalje proizlazi da ukupna razlika u pretplati u odnosu na početni

otplatni plan bez odbijanja negativnih razlika (kad je kamata bila niža od kamate iz početnog otplatnog plana), a koja se odnosi na pretplatu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu iznosi 2.274,62 eura (tabelarni prikaz str. 284-285 spisa). Nadalje, iz Nalaza proizlazi da ukupna razlika u pretplati u odnosu na početni otplatni plan bez odbijanja negativnih razlika (kad je tečaj bio niži od tečaja iz početnog otplatnog plana), a koja se odnosi na pretplatu u odnosu na tečajnu razliku iznosi 3.296,73 eura (tabelarni prikaz str. 284-285 spisa). Dakle, ukupna preplata po osnovi promjenjive kamatne stope i tečajne razlike bez umanjenja za negativne razlike iznosi 5.571,35 eura (tabelarni prikaz str. 284-285 spisa). Negativne razlika, odnosno razlika nastala kad je tečaj prilikom otplate bio niži od tečaja iz početnog otplatnog plana razvidne su u tabelarnom prikazu str. 286-287 spisa. Iz Dopune Nalaza proizlazi da u provedenoj konverziji tužitelju nije priznat cjelokupan iznos preplate po osnovi odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a uzimajući u obzir iznos povećanja mjesečnog anuiteta zbog odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i povećanje nominalnog iznosa mjesečnog anuiteta u dijelu koji se odnosi na kamatu zbog povećanja tečaja CHF. Prema izračunima izvršenim temeljem zadatka suda proizlazi da je provedena konverzija imala za cilj djelomično priznati tužitelju samo preplaćene iznose po osnovi odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. S obzirom na način provedbe konverzije tuženik nije uzeo u obzir preplaćene iznose po osnovi odredbe po valutnoj klauzuli u CHF, a s ciljem postizanja ravnoteže u odnosima ugovornih strana. Obračunata zakonska zatezna kamata na glavnicu do dana konverzije kredita 30. rujna 2015. godine iznosi 3.051,84 EUR, str. 339-341 spisa.

11.1.Vještak je usmeno saslušan na raspravi održanoj 24. rujna 2026. te je u cijelosti ostao kod danog pisanog nalaza. U odnosu na opetovane prigovore tuženika da nije uzeo točan iznos uplata prilikom izrade nalaza te samim tim da nije ispravan niti cjelokupni obračun, naglasio je da te tvrdnje nisu točne. To iz razloga što su uplate koje je vještak koristio prilikom izrade Nalazu u cijelosti identične simulacijskom planu koji je tuženik dostavio uz podnesak od 15. lipnja 2026. i iznosima koje je vještak naveo na str. 26 prvotnog pismenog Nalaza i mišljenja (str. 274 spisa). Nadalje, vještak je naglasio da su minimalne razlika u obračunu kamata i tečajne razlike moguće, međutim budući da se radi o simulacijskom otplatnom planu koji je tuženik dostavio uz navedeni podnesak, razlika preplate tečajne razlike u simulacijskom otplatnom planu i iznosa navedenog na str. 41 Nalaza je identičan i iznosi 4.978,69 eura. Isto tako, razlika kamata iskazana u simulacijskom planu identična je iznosu navedenom na str. 41 pismenog Nalaza i mišljenja. Naglasio je da je u jednom od svojih očitovanja i pozvao pun. tuženika da iskaže, odnosno označi koji su to mjesečni ili ukupni iznosi razlika koje je krivo iskazao u svojim podnescima, a na koje tuženik upire u svojim očitovanjima, međutim tuženik u dosadašnjem tijeku postupka nije iskazao koji mjesečni iznosi ne odgovaraju.

11.2. Nalaz financijsko-knjigovodstvenog vještaka, kao i njegovo usmeno pojašnjenje na primjedbe tuženika ovaj sud u cijelosti prihvaća jer je Nalaz i Dopuna Nalaza izrađena sukladno zadatku suda te je dana u skladu s pravilima struke jasno i određeno. Neosnovano je tuženikovo prigovaranje da je vještački nalaz u cijelosti zasnovan na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj, jer se taj prigovor svodi na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Vještak je nalaz i zaključak dao u skladu i u okviru zadatka koji

mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj Sud. Vještak je prigovore tuženika koji se odnose na računski izračun i na neuzimanje u obzir svih uplata argumentirano otklonio te je zaista iz Nalaza i simuliranog otplatnog plana, koji je dostavio tuženik, razvidno da su uplate i u Nalazu i u simuliranom planu identične iz čega proizlazi da je vještak sve evidentirane uplate uzeo u obzir.

12. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., na koju se tužitelj poziva u tužbi, utvrđeno je da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. To stoga što je ugovarana valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu. Također isti je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Navedenim postupanjem tuženik je postupio suprotno odredbama tada važećih odredbi čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 i 46/07 – dalje: ZZP/03), koji je bio na snazi do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09). U dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. odbijena revizija tuženika. U dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. odbijena revizija tuženika..

13. Iz čl. 502. a. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje ZPP) proizlazi da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže

povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz prethodno citiranog članka proizlazi iz čl. 502. c ZPP-a kojim je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO) kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP/03. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

15. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

16. Prije svega treba naglasiti da su pravna shvaćanja navedena u presudama iz spora "potrošač" primjenjiva na ovaj konkretan spor, obzirom da je osnovni ugovor o kreditu sa tužiteljem sklopila Slavonska banka d.d., koja je pravni prednik ovdje tuženika. To stoga što pripajanje trgovačkog društva predstavlja statusnu promjenu na strani pripojenog društva kojom dolazi do prijenosa cijele imovine pripojenom društvu te pripajanjem preuzimatelj pripojenog društva (a u ovom slučaju je to upravo tuženik) sukladno odredbi čl. 549. u vezi čl. 512. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj: 111/1993., 34/1999., 51/2000.,118/2003.,107/2007.,146/2008., 137/2009., 152/2011., 111/2012. i 68/2013.) odgovara za obveze tog trgovačkog društva. Statusne promjene na strani tuženika koje su naprijed opisane opće su poznate ovome sudu iz brojnih drugih predmeta, a poznate su i široj javnosti, jer je upravo tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d. odnosno Hypo Alpe Adria bank d.d..

17. Budući je tužitelj pokrenuo ovu parnicu nakon prethodno pravomoćno okončanog kolektivnog spora za zaštitu interesa i prava potrošača provedenog pred

Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012, isti je ovlašten temeljem čl. 502.c ZPP-a pozvati se na pravno utvrđenje suda iz navedenog kolektivnog spora, kao što je i ovaj Sud u predmetnoj parnici vezan tim pravnim utvrđenjem. Stoga tužitelj u ovoj parnici nije niti trebao dokazivati nepoštenost ugovornih odredbi Ugovora koji je on kao potrošač zaključio sa tuženikom kao davateljem kredita, čije odredbe su dio po kreditoru unaprijed pripremljenog ugovora, na čiji sadržaj tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati i koje odredbe su u suštini identične onim odredbama koje je imao u vidu i sud u kolektivnom sporu pri donošenju svojih odluka. Tužitelj prema čl. 328. ZOO-a ima pravo na isticanje ništetnosti, jer se ništetnost ne gasi, bez obzira je li kredit otplaćen u cijelosti ili je sklopljen Aneks istog pa se na ništetnost osnovnog ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora, to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da traži i povrat danog u izvršenju predmetnih ništetnih ugovornih odredbi.

18. Navedeni zaključci ne znače apsolutno isključenje mogućnosti da tuženik u pojedinačnoj parnici dokazuje da se konkretni ugovor ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja i stavovi iz presuda donesenih u kolektivnom sporu. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača ili da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ipak nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog Ugovora ipak bile razumljive za potrošača i da se je o njima prilikom sklapanja Ugovora pregovaralo, a slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Štoviše, tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi. Iz iskaza tužitelja te iz samog Ugovora proizlazi da je kredit odobren strogo namjenski radi adaptacije nekretnine, koju je nekretninu tužitelj koristio za stanovanje sebe i svoje obitelji, a iz čega proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Iz iskaza tužitelja u biti proizlazi da su djelatnici tuženika tužitelju samo paušalno isticali mogućnost rasta anuiteta zbog sklapanja ugovora s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom, s tim da su se klijenti pa tako i tužitelj morali uklopiti u unaprijed propisane uvjete tuženika vezane za visinu primanja i namjenu kredita kako bi mogli dobiti točno određeni kredit. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da su tužitelju sporne odredbe, odnosno rizici valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjeni samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Međutim, tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporne ugovorne odredbe čine suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja i svjedokinje istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega je odredba o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena u smislu u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. stavak 1. ZZP/03, koja je odredba u osnovi identična odredbi članka 96. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09,89/09, 133/09, 78/12 i 56/13), kao i odredbi članka 49. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14, 110/15 i 14/19).

19. Slijedom navedenoga, polazeći od utvrđenja iz kolektivnog spora provedenog u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012, koji obvezuje i ovaj Sud temeljem citirane odredbe čl. 502.c ZPP-a, kao i činjenice da tuženik tijekom postupka nije dokazao da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz predmetnog Ugovora nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, proizlazi da je u konkretnom slučaju ništetan onaj dio odredbe Ugovora naznačen u točki I. izreke ove presude, koji se odnosi na valutnu klauzulu kojom se otplata anuiteta veže uz neizvjestan tečaj CHF koji će važiti na dan dospijeća svakog pojedinog anuiteta i promjenjivost redovne kamate.

20. Ništetnost dijela odredbi Ugovora naznačen u točki I. izreke ove presude, koje se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu sobu, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 87. st. 2. ZZP/03, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora. To znači da nije ništetan preostali dio citiranih odredbi Ugovora pa s obzirom na to i s obzirom da sud nije ovlašten svojom odlukom nadomještati ništetne ugovorne odredbe, visinu preplate zbog ništetnosti navedenih ugovornih odredbi bilo je moguće utvrditi jedino na način da je ugovorena otplata u kunskoj protuvrijednosti CHF prema tečaju i u visini redovne kamatne stope važećim na dan korištenja (isplate) kredita. U tom smislu je sud i dao zadatak sudskom vještaku te je isti polazeći od tečaja u kunskoj protuvrijednosti CHF i visine redovne kamatne stope na dan korištenja (isplate) kredita izračunao preplatu.

21. U odnosu na prigovor tuženika u pogledu činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita na koju je tužitelj pristao pa tuženik nalazi da je takvim postupanjem nastao novi ugovorni odnos koji isključuje mogućnost provođenja kontrole nepoštenosti prvotnih ugovornih odredbi, ukazuje se da takvo stajalište tuženika nije pravilno te je suprotno standardima zaštite potrošača ustanovljenim u okviru jurisprudencije Europskog suda. Naime, Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai - Erste bank Hungary, zauzeo je pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštene odredbe.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Ovaj Sud ne može prihvatiti niti tezu tuženika da se je tužitelj dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu jer je ta teza u suprotnosti sa presudom Suda EU od 9. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ - Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa

davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja Aneksa osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF. U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., donesenoj u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene ratione temporis i ratione materiae Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5 travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita.

22. Stoga je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno je li konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi. U konkretnom slučaju je temeljem provedenog vještačenja jasno utvrđeno da konverzijom utvrđeni iznos pretplate ne predstavlja izravno obeštećenje tužitelja u odnosu na utuženu ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Iz toga razloga, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Naime, kako je to opisano u točci 11. Obrazloženja ove Presude, iz Nalaza sudskog vještaka proizlazi da je ukupan iznos preplate po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u odnosu na početni otplatni plan 5.571,35. eura bez odbijanja negativnih razlika, s tim da zakonske zatezne kamate na tako preplaćeni iznos od dana preplate svakog pojedinog iznosa do dana s kojim je provedena konverzija ukupno iznose 3.051,84 eura.

23. Utvrđeni preplaćeni iznosi, koji predstavlja ono što je tuženik od tužitelja primio po ništenim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, tuženik je dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323. ZOO-a, kao i po odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, jer je preplaćeni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115. ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, to tužitelju pripada pravo tražiti povrat više plaćenog po osnovi promjene tečaja sa zateznim kamatama od dana kad je svaki

pojedini iznos preplaćen, budući je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a koje ujedno predstavljaju cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu. Budući je tužitelj postavio tužbeni zahtjev na način da traži potpuno obeštećenje uslijed utvrđene ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, Sud mu je zatražene iznose i dosudio temeljem svega do sad iznesenog te je odlučeno kao u izreci pod točkom II. i III. Presude.

24. U odnosu na tuženikov prigovor zastare potrebno je naglasiti da je isti u cijelosti neosnovan. Naime, postavljeni tužbeni zahtjev u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl. 323. st.1. ZOO-a, slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi pet godina (opći rok zastare), s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Pri tome treba reći da navedeno pravno shvaćanje u potpunosti koincidira i sa pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C- 776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor o zajmu ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog u svim predmetima u kojima se, na temelju čl.502.c. ZPP-a, primjenjuje pravno shvaćanje iz presude donesene u sporu po kolektivnoj tužbi, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu - jer je tek sa donošenjem tih presuda potrošač stekao saznanje o nepoštenosti, a time i o ništetnosti tih ugovornih odredbi. To nadalje znači da rok zastare, kada je riječ o tražbini preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli počinje teći 13. lipnja 2018.. Predmetnu tužbu u ovom postupku tužitelj je podnio 12. lipnja 2023.. Dakle, tražbina tužitelja nije u zastari, jer rok zastare od pet godina nije istekao do navedenog dana kada je pokrenuta predmetna parnica..

25. U odnosu na tuženikovo protivljenje preinaci tužbenog zahtjeva potrebno je naglasiti da se specifikacija tužbenog zahtjeva, koju je tužitelj naznačio u podnesku od 14. rujna 2026. (str. 384-386 spisa), ne može smatrati preinakom već konačnim uređenjem tužbenog zahtjeva jer je tužitelj jasno već u tužbi naznačio da će u djelu zahtjeva za isplatu biti u mogućnosti postaviti konačni zahtjev nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Čak i kad bi bila riječ o preinaci takva preinaka je dozvoljena jer su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz čl. 190. st. 2. ZPP-a. Naime, treba naglasiti da je sudska praksa u vrijeme podnošenja tužbe bila malobrojna i neujednačena, kako u pogledu pitanja zastre za istovrsne sporove tako i u pogledu osnovanosti meritornih zahtjeva. U takvim okolnostima, a što je općepoznata činjenica, pred sam istek roka zastare općinskim sudovima u Republici Hrvatskoj podneseno je na desetke tisuća istovrsnih tužbi od strane potrošača, s tim da do današnjeg dana nije u cijelosti ujednačena sudska praksa. Zbog svih tih okolnosti, kao i zbog činjenice da tužitelju nije bila dostupna sva dokumentacija vezana za predmetni kredit, isti nije mogao u vrijeme podnošenja tužbe postaviti točno određeni tužbeni zahtjev, koji je postavio tek po zaprimanju dokumentacije te nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Stoga se navedeni razlozi ne mogu pripisati krivnji tužitelja već naprijed navedenim okolnostima na koje isti nije

mogao utjecati. Osim toga treba naglasiti da je navedena preinaka svrsishodna u smislu čl. 190. st. 3. ZPP-a za konačno rješenje svih spornih pitanja među strankama koji proizlaze iz predmetnog ugovornog odnosa. Postavljajući tužbeni zahtjev nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja u skladu sa Nalazom sudskog vještaka tužitelj je postupio koristeći ovlasti iz čl. 186. b. st. 2 ZPP-a. S navedenim u vezi treba naglasiti da je i prema stavu zauzetom na sastanku Predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Predsjednika građanskih odjela Županijskih sudova, broj Su IV-162/2021 od 26. studenog 2021., dopuštena preinaka u predmetima po tužbama korisnika kredita nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

26. U odnosu na tuženikovo prigovaranje da se u obzir trebaju uzeti iznosi kada je tečaj bio niži od početno ugovorenog tečaja te da se za te iznose treba umanjiti preplata, treba naglasiti da bi takav prigovor bio osnovan samo u okolnostima kad bi tuženik točno određene iznose, kada su tečaj i kamatna stopa bili niži, potraživao protutužbom ili prigovorom radi prebijanja ili materijalno pravnim prigovorom prijeboja.

27. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. i čl. 155. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife),
- sastav obrazloženog podneska od 18. studenog 2020. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife) jer se tužitelj tim podneskom očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu,
- sastav obrazloženog podneska od 14. lipnja 2023. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife),
- zastupanje na ročištima održanima 11. listopada 2023., 16. travnja 2025. i 24. rujna 2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 9.1. Tarife) za svako ročište ili ukupno za tri ročišta 600,00 eura,
- sastav obrazloženog podneska od 14. studeni 2025. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife), jer se tužitelj u tom podnesku očitovao na Nalaz sudskog vještaka te zatražio dopunu Nalaza,
- sastav obrazloženog podneska od 14. rujna 2026. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife) jer se tužitelj tim podneskom očitovao o Dopuni Nalaza te je prema Nalazu i dopuni Nalaza vještaka specificirao tužbeni zahtjev.

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 1.600,00 eura na koji je iznos dodan PDV po stopi od 25% tako da troškovi zastupanje ukupno iznose 2.000,00 eura. Tužitelju je pored navedenih troškova punomoćnika priznat i stvarni trošak plaćenog predujma za vještačenje po vještaku financijsko knjigovodstvene struke u iznosu od 500,00 eura jer je taj iznos isplaćen vještaku prema računu i rješenju, a vještačenje je bilo nužno za utvrđivanje visine preplate. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat ukupni trošak u iznosu od 2.500,00 eura.

28. O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu presude nije odlučeno, budući je taj trošak neizvjestan, a ukoliko

punomoćnik bude pristupio na ročište, sud će naknadno, posebnim rješenjem odlučiti o tom trošku.

29. Slijedom iznijetoga, odlučeno je kao u izreci presude.

Valpovo, 27. listopada 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:
1.Tužitelju po punomoćniku
2.Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-4014e**

Kontrolni broj: **0bf3c-3a01e-e1a0e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.